

מיכל פאר

חזה של פרפרים

היא שרועה ללא נוע בתוך הדשא הצומח פרא, משתזפת.
 "השיוף עוטף אותך בעור אחר, היא אומרת כשאימא שלה יוצאת מהחניה, מדדה
 על השביל בסנדלי עקב דקיקים וכובע קש רחב־שוליים.
 "אני לא עומדת בזה יותר, " אומרת אמה. "השמש כאן חריפה מדי. ממיסה אותי בלי
 רחמים." היא עוצרת ממש מעליה, שולי כובעה שוטפים אותה בצל. "אני לא מבינה איך
 את יכולה לשכב בתוך הג'ונגל הזה. אולי תיכנסי הביתה?"
 "את מסתירה לי את השמש. אני עלולה להיראות כמו זברה, ואני דווקא רוצה
 להיראות כמו מישהי אחרת." ואז מוסיפה כאילו לעצמה, "מישהי שאני לא יודעת את
 שמה."
 "לפחות תסתירי את הפנים. זה מזעזע, " אמה מסירה את הכובע. עור הפנים שלה
 בוהק. "מרחת קרם?"
 "יש לקרם הזה ריח של ים. יש לקרם הזה ריח של מלח. זה מזכיר לי חביתה. כבר
 שכחת שאני לא אוכלת ביצים?"
 "יש זיכרונות שלא נמחקים, " נאנחת האם ונעלמת בתוך הבית.

כמה שניות אחר כך, מנוע המזגן כבר מטרטט. היא מתהפכת על בטנה, מסדרת את בגד
 הים הירוק על ישבנה, מניחה את הסנטר על זרועה. אפה קרוב לרשא, ריח הדשא עז.
 השמש בדיוק מעליה, קופחת על גבה. בכית השכן יבנו בקרוב בריכה. כבר שבועיים
 שעובדים, חופרים עמוק באדמה ומרברים על שלושים מטר אורך. שלושים מטר זה
 רציני. הם מצטערים שלא השתלטו על השטח כבר בקיץ שעבר. הבן שלהם שוחה
 פרפר. כמה פעמים הוא צריך לחזור על תנועת־הפרפר בבריכה של שלושים מטר? הוא
 גבוה. כשהוא עומד ליד הגדר הלבנה, היא יכולה לראות את החזה שלו. חזה רחב כמו
 חזה של פרפרים.

היא עוצמת את עיניה.

"אכלת משהו?" אמה בפתח הבית.

"לפרפרים יש חזה?" היא מותחת את רגליה, אצבעותיה מגרדות גבעולי דשא.

"אני לא יודעת," אומרת אמה, "בטח יש להם משהו. אכלת?"

"שתני כפיות של ריבת אוכמניות־כר כחולות," היא מתהפכת על גבה.

"רק פיות חיות מאוויר," הייאוש שוב מחלחל לקולה של האם.

בפינת החצר נטוע עץ אורן שגזעו נוטה כלפי מטה, רוכן לארמה, כביכול חוזר לשורשים. הצל שהוא מטיל על הדשא נגמר בדיוק מעל לראשה. פעם היא היתה אלרגית למחטי האורן. כשאביה ביקש לגדוע את העץ, היא טיפסה על גזעו וסירבה לרדת. נשארה שם יומיים, אפה אדום ונוטף, עד שאביה החזיר את המסור החשמלי לתוך הקופסה הכתומה. האלרגיה שלה נעלמה.

היא מרימה אצטרובל מהדשא, ושוברת את קשקשיו הנוקשים אחד־אחד. "כן חזה, לא חזה, כן חזה, לא חזה, לא חזה, לא חזה, לא חזה."

אימא שלה מופיעה עם קערית קרמיקה לבנה, שרוחשים בה גרגרים של אורז ושקדים.

"את צריכה לאכול משהו," היא מניחה את הקערית לפניה, מזדקפת, ומביטה מעבר לגדר אל הרחוב, מחכה למשהו. "אני לא מבינה למה אחיך לא חוזר לצהריים. מרגע שיצאתם לחופש ... אני לא בטוחה שאני עומדת בזה." שוב היא מביטה בה. "אולי בכל זאת תמרחי משהו?"

כשאמה נכנסת הביתה, היא מרחיקה מעליה את הקערית.

(אני מרימה רגל אחת כלפי השמים, בודקת את פס השיווף. עורי ורדרד, כמעט שקוף. אני מחפשת אחר שקעי צלוליטיס. בגילי, כך אמרו לי, אין צלוליטיס, אבל כבר ראיתי אצל כמה מחברותי את הדבר הזה. אני מכווצת את העור, גורמת לו להיראות כמו מניפה אדומה צפופה, ובבת אחת משחררת. אני מרימה גם את הרגל השנייה. שרירי צורבים, אבל אני לא מרפה, הכאב משליט בתוכי רגיעה זמנית, השתאות: על רקע השמים רגלי לא נראות ממשיות. אני שואפת אוויר לריאותי וסוגרת את הנחיריים באצבעותי. צליל נשימתי נעלם ואני סופרת את השניות החולפות).

נמלים ציצות מתוך הארמה, כמו מתוך עולם אחר. הן עמלות סביב הקערית, רוחשות עבודה שרק הן אמונות על חוקיה. כעת שביל של גרגרי אורז מתנועע על הדשא. תנועה קלה מקפיצה אותה. היא מתיישבת במהירות.

"פסס, פסס," הוא עומד מעבר לגדר, גופייה אדומה מתוחה על חזהו. השיער שלו רטוב ודבוק למצחו. היא מתרוממת וקרבה אליו.

"היום זה היום הכי ארוך בשנה," הוא אומר.

"אני שרופה היום. בלילה אשיל את עורי."

"את לא יכולה להשיל אותו, את לא נחש," הוא שולח ידו מעבר לגדר ונוגע בלחיה.

ידו נרתעת לאחור. "את לזהטת."
 "אתה חושב שהרסתי משהו?"

"את הורסת אותי," הוא מחבק את צווארה ומושך אותה אל הגדר. הוא מצמיד את שפתיו אל שפתיה ומחדיר את הלשון שלו לתוך פיה, מגלגל את עיניו, וכשהוא גומר, הוא מוחה את שפתיו בזרועו העירומה. פס של רוק נותר עליה.

"אני חושב עלייך כל הזמן."

"אל תאמין לזמן," היא אומרת, פניה בווערות.

"את שורפת לי את הלב."

הוא בוחן את גופה. מתעכב על החזה שלה. "אני רוצה ללטף אותך," הוא אומר, "אני רוצה ללקק לך את הפיטמה."

היא משלבת ידיה על גופה, מסתירה. מציצה מעבר לכתפו לחצר האחורית של ביתו. הפועלים עובדים. הם מלטשים את פנים־הבריכה. היא שומעת אותם מדברים סינית. היא לא מבינה דבר ממה שהם אומרים. היא שומעת כבר את פכפוך המים שימלאו את הבריכה. היא שומעת את האדוות שתתפשטנה על המים. היא שומעת קריאות לעזרה. עד כאן היא יכולה לשמוע.

"אני רוצה ללטף את החזה הקטן שלך," הוא אומר. "אני רוצה למעוך לך אותו."

הוא שולח את ידו מעבר לגדר, אבל היא בולמת אותה.

הוא קושר נייר צלופן ארום סביב צווארה. "עכשיו את הבתולה הקדושה," הוא אומר וצוחק. "הבתולה הקדושה שלי."

היא עוזבת אותו ורצה אל תוך הבית. נייר הצלופן מרשרש מאחורי גבה.

המגע עם הרצפה הצוננת שולח גלי הלם לכפות רגליה. גופה מצטמרר. אמה מסתובבת בחדר בשמלת כתפיות אדומה, שערה אסוף בסיכה שחורה. השמלה הדוקה ואפשר לראות דרכה את שיפולי השומן בבטן. "תלבשי משהו," אומרת אמה. "אנחנו הולכות." היא דורכת על ערימת הבגדים בחדרה, מפלסת דרכה אל הארון. פותחת את דלתו, ובעיניים עצומות מושיטה יד כדי לאסוף בגד. כשהיא פוקחת את עיניה, היא מוצאת בידה חולצת טריקו לבנה.

היא עומדת מול המראה ומביטה בעצמה. עיניים חומות. אף ישר, ארוך מדי, נמשים זרועים עליה. הנמשים התפשטו ומנקדים כעת גם את עצמות הלחיים. עורה סמוק מהשמש. כשהיא עם חברותיה, הן עומדות מול המראה, משוות את גובה הטבור. היא לא מנצחת ולא מפסידה. תמיד יש מישהי עם רגליים ארוכות יותר משלה, ומישהי אחרת עם רגליים קצרות יותר.

היא מרימה יד אחת ומרחיחה את בית שחיה. היא מביטה מהחלון החוצה. גבעולי

הרשא נעים לקצב תנועתה של רוח סמויה. ענפי האורן נרעדים. משהו קלוש חולף שם, מהיר. היא לא מצליחה לתפוס מה. קול צופר של מכונית מקפיץ אותה. היא לובשת את החולצה על בגד הים, מרימה זוג מכנסי ג'ינס מן הערימה ויוצאת.

אמה יושבת ליד ההגה, מתופפת עליו באצבעותיה. "את שוכחת את עצמך." (המכונית שטה על הכביש. אימא שלי היא קברניט, אימא בכובע כחול ומשרוקית. מזג האוויר מוגדר כמצוין. הראות נפלאה. פרפרים ממלאים את האוויר. המכונית מאיטה ומחליקה שמאלה. הגלים מניעים אותה. הרוח חובטת בעדינות במפרשים הלבנים. הקברניט אומר משהו אל תוך הדממה. אני מנמיכה את משענת הכיסא ועוצמת את עיני. אנחנו שטות אל תוך הלילה. הרוח מתחזקת, הופכת במפרשים. גלים שוטפים את הסיפון. סערה. קולו של הקברניט הולך ונמוג. משהו נוגע בי.)

"הגענו," אומרת אמה.

כשהן נכנסות אל המרפאה, אשה צרה וגבוהה מקדמת את פניהן בחיך. לבושה חצאית שחורה והדוקה, חולצה בהירה ותכשיט זהב ענוד על צווארה. היא מחייכת גם כשהיא אומרת, "הרופא יקבל אותך עוד מעט, גברת רובין." היא שולחת אצבעות ארוכות ומסדרת את מחשוף חולצתה.

הן מתיישבות על הכורסאות המרופדות עור לבן. מוזיקה חרישית בוקעת מרמקול שחור קטן בפנינת החדר. אמה לוקחת ז'ורנל מסלסלת העיתונים ומדפדפת בו. היא מביטה סביבה, משועממת, מגלה סדקים בקירות. לפתע נתקל מבטה בספר עב כרס שאותיות זהב חרוטות עליו: "ספר הפלסטיקה הגדול". היא מגלה אד של ניחוח סיגריה. היא נושמת עמוק ומגלה ריחות נשיים. היא מציצה אל אמה. עיניה הירוקות מושפלות מטה לעבר דפי הז'ורנל. גבותיה משוכות בקשת מדויקת מעל עפעפיה. אפה הישר מטיל צל על לחיה הימנית. שפתותיה צמודות בחזקה זו לזו: משהו עתיד לקרות.

האשה הגבוהה מתקרבת לעברן. "את יכולה להיכנס, בבקשה." אמה מניחה את הז'ורנל על השולחן. "את מחכה כאן או באה אתי?" "לא משנה לי," היא אומרת, והולכת בעקבותיה.

הרופא מקבל את פניהן בתוך ענן של קור. הוא נמוך, כפתורי חולצתו רכוסים עד צווארו, לועס גומי לעיסה. על הקיר, מאחורי שולחן ארוך, מתנוססות דיפלומות שונות המעידות שהוא זה הוא.

הוא מפסיק את הלעיסה ומביט בה. "אז את הקטנה? נפלא, נפלא," הוא אומר ומחייך. "שתי טיפות מים האימא. רק בגרסה בהירה יותר." "לפרפרים יש חזה?" היא שואלת.

"אל תתחילי עם זה," אימא שלה אומרת, ואחר כך פונה אל הרופא. "זה מה שיש לה בראש כל היום, אתה מביין?"

"אף פעם לא ניתחתי חזה של פרפרים," הוא מצחקק. "אולי אני צריך לחשוב על זה. סיליקון לפרפרים. נפלא."

הוא ניגש לפינת החדר, פותח את דלת הארון ומוציא משם ארגז קטן. "בואי תראי," הוא פונה אליה, ומוציא מהארגז שקית קטנה מבריקה. היא קרבה אליו. הוא פותח את כף ידה ומניח בתוכה את השתל, כמו אוצר יקר. השתל חלק, קר. היא לוחצת אותו מעט בין אצבעותיה והשתל נענה ברכות. היא מלטפת אותו, ובחילה עולה מתוכה.

"נו, מה את אומרת?" הוא נראה מרוצה. לעיסתו חזקה יותר. "פרפרים יצליחו לעוף עם זה?"

רגע לאחר מכן יושבת אמה על כיסא הטיפולים והוא מזריק בוטוקס לתוך קמטיה. "את החלום שלי, את פרח התשוקה שלי, את המים הגועשים בחיי," הוא ממלמל בעת שהוא מחדיר את המחט שוב ושוב אל פניה. "את פרח התשוקה שלי."

היא עומדת בגבה לכיסא הטיפולים, מציצה לתוך הארגז שבתוכו זוגות זוגות של שתלים. היא מרימה זוג אחד ומשתעשעת בו, מגניבה מבט לעבר הרופא ומכניסה מהר את הזוג לתוך התיק של אמה. לרגע היא חשה את מבטו נעוץ בגבה, והיא מסתובבת לעברו, מחייכת.

"נו, מה את אומרת על אימא שלך? נפלא, נפלא. צעירה בעשר שנים, לא? חכי תראי אותה בעוד שבועיים. חלקה כמו ילדה בת שש-עשרה."

אימא שלה מנסה לחייך אליה, כואבת.

הן נכנסות הביתה ואמה משחררת אנחה ארוכה. אחיה עומד במטבח, חותך אבטיח. הוא מחטט עם הסכין בבשר הפרי, שולף מתוכו גרעינים שחורים. מיץ ארום ניגר על השולחן.

"למה לא קנית אבטיח בלי גרעינים?"

"איפה היית כל היום?"

"את יודעת שאני שונא אבטיח עם גרעינים, לא?"

"איפה היית?"

"עם חברים. אני בחופש, שכחת?" הוא מנגב את השולחן ויוצא מהמטבח. כשהוא רואה אותה, הוא מפטיר: "עוד פעם שרפת את עצמך? תראי איך את נראית."

אמה הולכת אחריו. "אני לא עומדת בזה יותר," היא אומרת.

"אני יכול לעבור לגור אצל אבא," הוא עונה. "הוא לפחות לא מטייל לי בתוך

הנשמה."

היא נכנסת לחדר האמבטיה, סוגרת את הדלת, פושטת מעליה את החולצה, מושכת מטה את כתפיות בגד הים, מצמידה את שתלי הסיליקון אל שדיה, ושבה ומתלבשת. "אל תתחילי לבכות לי עכשיו," אומר אחיה. היא יוצאת בשקט מהבית.

אור דמדומים שוטף הכל והחום נעשה מחניק יותר. גבעולי הדשא נראים כמו עצים קטנים מנוקדים שחור: נמלים השתלטו עליהם. היא מפלסת דרכה ביניהם בצעדים מהירים, ועוברת לבית השכנים, דופקת על החלון. הוא פותח. היא מרימה רגל אחת, מעבירה אותה מעבר לאדן החלון ומרימה גם את השנייה. עכשיו היא בתוך חדרו. "את לא יכולה להיכנס כמו כולם?" הוא אומר.

"אני לא כולם," היא מתיישבת על המיטה. "על מה אתה עובד עכשיו?" "אני מחבר פרופלור חסינים לבגד הים שלי. אני חושב שהפעם זה יעבוד." קירות החדר עמוסים בתצלומים של שחינים ודגים. למנורה צורה של כריש. הוא מתיישב לידה, ידו מונחת על ירכה. הם שותקים. הוא מלטף אותה. "את חמה," הוא אומר.

ראשה מסתחרר, והיא עוצמת את עיניה, מפליגה. הוא מעביר את ידו מרגליה לבטנה, מצמיד את פיו לפיה, מלטף את שדה הימני, משכיב אותה על המיטה, חופן בידו האחרת את שדה השמאלי, מחליק את פיו על צווארה, על אוזנה. ידו מועכת את השר השמאלי והוא מוריד את כתפיית הבגד שלה. שתל הסיליקון נופל למיטה. ידו משוטטת על שדה, יורדת לבטנה, לירכה, ורק אז הוא מגלה. הוא קופץ בבעתה, מסתכל בשתל ויוצא בריצה מהחדר.

היא שומעת אותו באמבטיה, שומעת אותו גונח. היא אוספת את השתל ויוצאת דרך החלון. עכביש רובץ על הקיר, כמעט לופת אותה ברגליו. היא מתרחקת, פוסעת לאחור כדי לגלות שהעצים לבשו פירות שחורים. הלילה מואר באור בוהק, מוזר, ואדים עולים מהאדמה. קול רעש חזק מקפיץ אותה והיא מסובכת פניה לאחור: נחשול עולה מהבריכה, שוטף את החצר בדרכו אליה. היא מאברת את שיווי המשקל, נשמטת. אימא שלה מופיעה משום מקום, נסערת, אוספת אותה בזרועותיה. "תינוקת שלי," היא אומרת, מחזיקה אותה במותניה. "את התינוקת שלי."

היא מניחה את ראשה על כתפי אמה.

"נסי ללכת, אני לא אוכל לשאת אותך."

"מחר...," היא ממלמלת. "אני מבטיחה..."

"אני יודעת," אימא שלה אומרת. "מחר נצטרך להתחיל הכל מהתחלה."